

Egy éjszaka meséje

Azt mondtam, hogy a történelemkönyvekben több a mese, mint Gabinál. Ez igaz is. Nem azt jelenti természetesen, hogy ő nem talált ki dolgokat. Hiba is lett volna kihasználatlanul hagynia dús fantáziáját, amelyet oly sok író megirigyelhetne. Hogyan is tudott volna másképp éjszakákat végigmesélni?

Egyszer Kőszegre utaztunk ketten Debrecenből, hogy a szombathelyi ifjúság számára egy kis versenyen lehetővé tegyük oroszlánkörmeik köszörülgetését. Szolnokon kapcsolódott még hozzánk Feri barátunk. Magam néztem ki a vonatot, mégis baj történt, utunk dunántúli részét egy fantomvonattal terveztem, ami akkor nem közlekedett. Eltévedtem a jelzések erdejében. A többiek mérgesek voltak, pedig hát ez az eset csak azt bizonyítja, hogy a legnagyobb körültekintés mellett is becsúszhatnak hibák.

– Sebjaj! – vigasztaltam a társaságot. – Tudom a megoldást. Az éjszakát Gabócánál töltjük. Aludni nem tudunk ott ennyien, de majd mesél nekünk. El sem fogtok álmosodni, meglátjátok, hogy elröpül az éjszaka!

– Már hogy zavarnánk, úgyse sokat alszik! Takinak is egyszer hajnalig mesélt, miközben fel-alá járkált. Ha néha felnyitotta csipás szemét, csak Gabóca cigarettájának sugarát látta a sötétben imbolyogni. Meglátjátok, még örülni fogtok ennek a kis pihenőnek.

Az éjszaka első felében Gabóca élettörténetének ismert epizódjait adta elő, mint a „Pofozkodás a mázsás titkárnövel” és hasonló, melyek mind igen élvezetesek ugyan, de hát számomra már szakállas históriák. Éjfél tájban, amit a régiek az igaz álmok órájának tartottak, hogy ilyenkor szólnak az istenek az emberhez, Gabócát megszállta az ihlet.

– Egyszer Törökmiklóstra hívtak szimultánózni.

Ide valóban járt Gabi, egyszer megmutatta a visszaigazoló levelét: „Kedves Gábor! Feltételeidet elfogadtuk. Ezer forint, plusz egy frissen pucolt csirke vagy nyúl.” Ilyenkor vitte a kondérjait, pörköltet, egyebeket is spájzolt.

– Sajnos, későn indultam, így vonattal már érhettem ki, kénytelen voltam hát elindulni gyalog. Futottam, futottam... Csak egy baj volt, a cipőm törte a lábamat. Levettem hát, és a zoknit a jobbik lábamról ráhúztam a fájósra, hogy azon két zokni legyen. Így trappoltam sántikálva nagy keservesen. „Édes jó istenkém, csak felvenne egy kocsi!” De csak száguldott mellettem mind tovább, mígnem Szajolnál végre fel nem vett egy orosz katonai teherautó. Mondanom sem kell, milyen elcsigázott voltam, mire beértem porosan, izzadtan. Minden tagom sajgott. Először is mosdót kerestem, hogy rendbe hozzam magamat valahogy. A férfimosdó azonban zárva volt, ilyenek ezek a vidéki művházak! Be kellett mennem a nőibe. Ott meg hiányzott a csap fogantyúja, pedig valahogy csak meg kellett mosakodnom! Megengedtem a vizet a WC csészénél, kimostam gondosan, teljesen tisztának tűnt. Itt mosakodtam meg. Nem vettem azonban észre egy dolgot. Amikor körbekotortam a kezemmel, a csésze karimája alól valamit az arcomra kentem. Bementem a terembe megkönnyebbülten. Már fel voltak állítva a készletek sorban, az asztaloknál mindenütt ott ültek az ellenfelek várakozóan. Az arcomhoz nyúlok – hát valamilyen gyanús barna kulimász jelenik meg a kezemen! Mitévő legyek, mindenki engem néz. Szerencsére volt nálam csokoládé, mindig hordok magammal. Előkaptam és elkezdtem majszolni, még egy kicsit szét is kentem az arcomon. Mondják: „Gabikám, Gabikám, a csokoládé!” „Ja” – mondom – „a csokoládé!” Azzal előveszem a zsebkendőmet, kezdem az arcomat törölgetni. Megúsztam... Igen ám, csakhogy egy csepp ráesett egy nő ruhájára. Az meg – a csokoládé! – mondja és megnyalja... Akkor derült ki, hogy nem csokoládé ám az! Lett is botrány! Volt a nővel egy manusz, hatalmas nagydarab ürge. Meg akart verni! Az asztalok között kergetőztünk, végül kiszaladtam a házból, és futottam hazafelé... Futottam, futottam...

A történet tanulsága nyomban világos volt számomra: A sakkozók igen fáradságos népnevelő munkát folytatnak, amiért messze nincsenek megbecsülve.

Reggel a szürkületben morcosan mentünk a vonathoz.

– Na, milyen volt a történet? – kérdeztem.

– Ne, is mondd, mese habbal. Hogy ő gyalog szaladt Szajolig... Hogy képzeli, hogy ezt elhiszem? – mondta Feri.

– Nem mindegy, hogy igaz-e? Akár az is lehetne – na jó, az túlzás. Sosem mesélte ezt eddig, nyilván most találta ki. Na de a fordulatosság! Magával ragadja az embert. Hány író mondja, hogy ő történeteket nem tud kitalálni! Az sem könnyű ám! Ha legközelebb elmegyünk, fogadok megint lesz egy új meséje.

– Még egyszer nem bizzuk rád a navigálást, nyugodt lehetsz.

Milyen igazságtalan az élet. Gabóca tudott mesélni, s tudott volna, nem ezeregy, de ezerkét éjen át is, rekordot állíthatott volna föl, de mit tehet, ha a hallgatósága mindjárt az első éjszakán kidől.